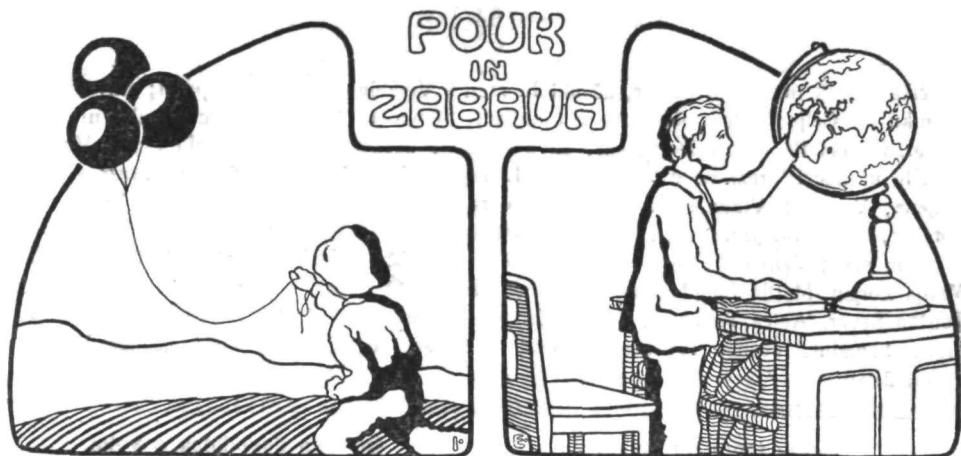

Besedna uganka.

Priobčil Fr. Rojec.

*S hribčka v daljne kraje razne
čez robove neprijazne
in čez travnike ravne
pota in steze drže,
ki procesij mrgolē.*

*Glej, z debelimi glavami
in s šesterimi nogami
z dveh strani prihajajo,
v dve plati odhajajo
romarji tenki čez pas ...
Koža rjavo-začrnela —
to jim je obleka cela
za vsak dan, vsak letni čas.
Kljuke na glavah imajo,
z njimi pred seboj trepljajo,
z njimi tipljejo stvari,*

*kakor da bi njih oči
nanje bile nasajene.
Bližajo s strani se ene,
z blagom obloženi vsi,
trudni, zaprašeni vsi,
in počasna jim je pot:
ti pač romajo domov!
V drugo stran gredo na lov;
prazni vsi hite od tod,
dom za sabo zapusteč,
mnogo plena si želec ...
Bog jih čuvaj vseh nezgod!
To pač delaven je rod.
Če za prvimi ti greš,
pa na njihov dom prispeš,
kjer še njih ime izveš!*

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev rebusov v tretji številki.

- I. Na mizi je vrč.
- II. Kroginkrog hiše je vrt.
- III. Križ je znamenje rešenja.

Prav so jih rešili: Marija in Jakica Ganglovi, učenki v Idriji; France Punčuh, učenec IV. razr. v Gor. Logatcu; Tilka in Božena Jelenec v Kandiji; Mirko Košir, učenec IV. razr. v Sp. Šiški; Emil Hreščak v Il. Bistrici; Mara Wider, učenka v Ljubljani; Nataša in Sonja Lapajne, učenki III. razr. v Beli cerkvi; Stanislav Krašovec, učenec IV. razr. v Sp. Šiški;

Tončka Novak in Micika Osterc, učenki II. razr. v Veržeju na Murskem polju; Silva Exel v Vojniku pri Celju; Milena Reichova v Ljubljani; Stanko in Marta Premelj v Ljubljani; Milka Slokar, učenka IV. razr. v Domžalah; Živko Šumer, učenec V. razr. v Škofji Loki; Vladimir Kajzelj, učenec IV. razr. na c. kr. vadbici v Ljubljani; Josip Vončina, učenec V. razr. v Idriji; Tatjana, Vlasta in Vidka Horvat v Ptuj; Vera Kovačičeva, učenka I. razr. v Trstu; Ciril Porekar, dijak III. gimn. razr., Viktor Porekar, dijak II. gimn. razr., Joško Sever, dijak I. gimn. razr.; Janko Prelog, pripravnik c. kr. učiteljskega — vsi v Maribori; Matevž Štebih, Matija Zorjan, Martin Šnajdar, Martin Munda, Tonček Otorepec, Marija Juršič, Angela Plavec, Tončka Sever, Anica Trstenjak, Marija Zadravec, učenci in učenke na Humu pri Ormožu; Franc Sagadin, učenec IV. razr. II. odd. v Majšpergu; Stanko Skok, učenec IV. razr. v Domžalah.

Grmenje topov in živali.

Delovanje vojne na živali opisuje florenski list »Diana« na temelju opazovanja že iz leta 1571. za obstrajevanja Pariza. Ko so trdnjavske baterije bombardirale dan in noč, so letali golobje in vrabci visoko gori po zraku, kokoši so bežale z dvorišč ter se poskrile v najtemnejše kote, mačke so begale semintja, skratka vse živali so bile skrajno nemirne. Ali po preteku kakih treh dni je nastopilo med živalmi zopet mirno življenje, golobje so sedeli na strehah, vrabci so letali kakor navadno okolo, kokoši so se kregale po dvorišču, mačke so se solnčile in mijavkale. Pokazalo se je, da se žival kmalu privadi tudi grozot vojne. »Diana« pravi, da kakor se živali lahko priučijo mestnemu bučnemu prometu, tako se priučijo lahko tudi topovskemu grmenju, pa če traja tudi noč in dan.

»Moji materi!«

Brnske »Lidove Noviny« pripovedujejo: Nedavno so pripeljali v neko brnsko bolnišnico težko ranjenega slovenskega vojaka. Njegovo stanje je bilo brezupno, in umrl je že čez par ur. Pokopali so ga na skupnem grobišču za padle junake na brnskem osrednjem pokopališču. Ko so ga slekli, so dobili pri njem nekaj starih slovenskih časopisov. Na robu enega je bilo z okorno roko zapisano: »Pismo pošljite moji materi!« Očividno je pisal ubogi slovenski fant te besede še na bojišču, ko je spoznal, da ga je sovražna krogla smrtno zadela. — Vojaki, ki jim je bilo truplo izročeno, da ga pokopljejo, so preiskali vse — toda pisma niso dobili. Izgubilo se je najbrž že na bojišču ali pa na transportu. Mati bo zaman čakala na svojega sina, zaman bo čakala na njegove mile vrstice — kratka brzojavka jo je obvestila, da spi ljubljeneč večno spanje v daljni češki deželi. Zadnji njegov vzdih je veljal njej — presladki »moji materi!«...

Otroška dogodbica o vojni.

Neki nemški list objavlja sledečo dogodbico: Pred hišo stoji deklica in strahovito joče. Neki mimogredoč sočuten gospod ni mogel gledati jokajoče deklice, pa jo je vprašal, zakaj joče. Jokajoči otrok ni mogel odgovoriti, temveč je jokal vedno huje, in končno se je, kakor je pač običajno, zbrala okolo punčke cela množica ljudi, ki so vsi ugibali na vse mogoče načine, kaj se je neki zgodilo otroku. »Ali si kaj izgubila?« — »Ali te je kdo natepel?« — »Ali si morda kaj ukradla?« — »Ne,« je po daljšem povpraševanju odgovorila deklica, »ne, ali — sosedov Pepček je rekel, da sem jaz kriva, da je — vojna.« In v dokaz svoje nedolžnosti je deklica zopet bridko zajokala, dočim se je občinstvo — seveda smeje — začelo razhajati.

Otroška pisma na bojišče.

»Nova Doba« piše: Na Prusinih, na štirirazredni šoli, je nekatrat dejal učitelj-voditelj Bouček otrokom drugega in tretjega šolskega letnika: »Otroci, kdor ima izmed vas v vojni očeta, strička, kuma ali brata, jim more pisati. Jako jih razveseli, ko bodo videli, da se jih spominjate tudi vi v šoli. Prinesite naslov vojne pošte, ki ste ga dobili od njih, in dopisnice vojne pošte. Kdor je ne bo imel, jo dobi pri meni.« Drugi dan je imel učitelj polno mizo vojnoposilnih dopisnic, z naslovi in praznih. Glinjav pa je bil pogled v žalostne obraze in blesteče se očke malih, sedemletnih in osemletnih otrok. Skoraj vsak je hotel pisati. Učitelj je moral hitro načrtovati, vsak je komaj čakal. In kako se je potem ponašal ubožec, ki se mu je v hitrici napravila »packa« na dopisnici, kako je jokal, kakor bi se bilo zgodilo bogve kaj, in hitro prosil za drugo dopisnico. In očetje, če so vsi prejeli te dopisnice, bratje in prijatelji, kako so morali biti veseli teh milih pozdravov iz šole, a šola ter vzgojna vzajemnost šole in doma je s tem le še pridobila.

Velecenjeni g. Doropoljski!

Atek nam naročuje »Zvonček« in mi vedno pravi, da naj Vam pišemo v kотиček.

Jaz pa res ne vem, kaj bi Vam pisala, nekaj pa me le sili poročati, in to je, da imamo v tem hudem času atka še doma. Niso ga še vzeli k vojakom; kaj ne, da bi bili brez njega ubožčki?

Ali bodo tudi Vas vzeli v vojno? Moja mama nas tolaži, da ne pojdete, ker potem bi morali vedno prazen kottiček gledati in nam vsem, ki ljubimo »Zvonček« in Vaš kottiček — bi se tožilo po dobrem g. Doropoljskem.

Moja sestra Ivanka, mama, atek Vas prav lepo pozdravljajo, posebno pa jaz.

Ludovika Vidmarjeva,
Črni vrh pri Idriji.

Odgovor:

Ljuba Ludovika!

Seveda bi bili ubožčki brez očeta — kakor je dandanes gotovo že veliko število takih otrok. — Toda beseda pravi: »Dajte cesarju, kar je cesarjevega!« Tej zapovedi se moramo ukloniti vsi, zakaj prvi ukaz je ukaz domovine! — Ako bi moral tudi jaz pod orožje, potem bi pa kdo drugi stopil na moje mesto, da bi mojim ljubim mladim prijateljem in prijateljicam ne bilo treba gledati — praznega kottička!

Dragi »Zvonček«!

Dovoljujem si poslati cenjenemu »Zvončku« kratek dopis. »Zvonček« vsi učenci radi čitamo. Veselimo se že naprej vsake njegove številke. Učimo se radi vseh šolskih predmetov. Telovadba nas tudi veseli. Naš gosp. učitelj, ki je služil vojaščini, nam je z veseljem pravil, da je imel čast na vojaških vajah in drugih slavnostih v neposredni bližini videti Nieg. Veličanstvo presvetlega cesarja. Iz njegovih besed učenci spoznavamo, kako g. učitelj iskreno ljubi presvetlega vladarja in tako tudi v naših

srcih vzbuja enako, iskreno ljubezen in zvestobo do presvetlega cesarja in mile naše domovine.

V zadnji telovadni uri smo se z g. učiteljem učenci iz šole podali na kratek izprehod. Pred odhodom smo zapeli koračnico: »Na prosto hiteva rad telovadec mlad.«

Razvrstili smo se v vojaški nastop, tako da je večji oddelek tvoril glavno četo. Spredaj, ob straneh in za glavno četo so korakale straže in izvrševale opazovalno službo.

Eden telovadec pa je korakal urnih nog od straže do straže, sprejemal opazovalna poročila ter jih donášal v glavni stan četovodji, poveljniku glavne čete. Končno smo zapeli pesem »Lepa naša domovina«.

K sklepu svojega malega poročila sporočam iz naše šole cenjenemu g. »Zvončkovemu« uredniku in vsem naročnikom in čitateljem vrlega »Zvončka« iskren pozdrav!

Rakovec nad Vitanjem — Štajersko.

Anton Jelenko,
učenec III. oddelka.

Preblagi gospod!

Tudi jaz se Vas drznem nadlegovati. Jako rada bi Vam pisala že lani, ali nisem si upala.

V tukajšnje šole hodim v 2. razr. II. oddelka. Vsega se rada učim, najbolj pa zemljepisa. Posebno v sedanji svetovni vojni je ta predmet najbolj važen.

Oh, ko bi že bil zopet enkrat mir! Pomislite, blagi gospod: dva strica imam v vojni. Ali ni to hudo? Še brat bi šel; ta pa še jako rad, ko bi le bil doma; on je namreč v Ameriki. Je pač pogumen. Meni pa ni kar nič za to. Mir je najlepši.

Rodoljubno Vas pozdravlja

Pepa Strmškova,
učenka II. razr. 2. odd.
v Bočni pri Gornjem Gradu.

Odgovor:

Ljuba Pepa!

Z učenjem zemljepisa si širimo obzorje, spoznavamo svet in ljudi, njih šege in navade, da znamo potem še bolj ceniti in ljubiti svojo domovino. — Hudo se godi našim hrabrim vojakom v vojni, ali tolaži nas upanje, da se vrnejo na svoje domove kot slayni zmagovalci. Tedaj jih sprejmemo z vriskajočimi pozdravi!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Letos hodim v pripravnico, iz katere pojdem, če bom le pridna, v gimnazijo ali pa v licej. Uči nas gospod učitelj Medič, ki je jako ljubezniv z nami. V šoli pišemo proste slovenske naloge. Tisti, ki spiše spis najbolje, ga prepiše v spominsko knjigo. Jaz sem spisala že par spisov v spominsko knjigo. V mojem razredu so samo tri deklice: Velka Ekarjeva, Dora Katalanova in jaz. Ekarjeva je spisala posebno lep spis o tržaški burji. Zahvalite Boga, gosp. Doropoljski, da ne poznate prave tržaške burje.

V šoli čitamo »Zvonček«. Gospod je rekel, da naj prinesemo vsak nekaj vinarjev, da si ga naročimo.

Gosp. Doropoljski, ali poznate ono Jakico in Marijo Ganglovo, ki sta spisali ono malo igrice? Zahvaljujem se Vam za prijaznost in Vas pozdravljam z najlepšim slovenskim pozdravom

Solza Grmkova,
Vrdela, sv. Ivan v Trstu.

Odgovor:

Ljuba Solza!

Da spisujete najlepše slovenske sestavke v posebno knjigo, se mi zdi jako uместno. Tako se vadite v lepoti slovenskega jezika, ki ga ljubimo od vsega srca. — Oni dve učenki pač poznam, kakor vse svoje koticarje. — Vračam Ti enake pozdrave! Živele vse tržaške Slovenke!

*

Vsem svojim ljubim koticarjem želim vesele velikonočne praznike. Obenem jih prosim potrpljenja, ker ne pridejo vsa pisma z odgovori tako hitro na vrsto. Moj koticček je pač le koticček. Polagoma pride vanj vse, kar je njemu namenjenega. Vsem iskrene pozdrave!

Koticčkove risbe

J. Veronik: Prvi sad